

Số 10

0\$03

TỔ-QUYÊN

*Deput
légal*

Thôi, xin kính chúc hai bác được vạn sự bình an,
kể bậc phận này từ đây xin trăm năm vĩnh biệt.

Ai mua Tổ-Quyên số 10 này sẽ được biếu
Giang-Nam Kiểm-Hiệp số 1

8° 2305

UỐNG VAO KHOI NGAY

Phạm - phòng -- Phòng - tích

Bệnh này làm cho chậm đường sinh nở, chẳng nên coi thường. Không cứ đàn ông, đàn bà, từ khi lấy vợ, lấy chồng thường hay mắc bệnh ấy cả. Mắc bệnh ấy bởi những khi uống rượu say, ăn cơm no, làm việc nhọc mệt, đắm bần, lội nước mà vội ham mê sắc dục. Hoặc những ngày quá nóng mà phòng dục quá độ cũng thành bệnh ấy. Khi phát bệnh : đầy hơi, ợ chua, trong bụng vẫn khi nổi từng cục rồi lại tan, đau lưng, tức ngực, chân tay buồn mỏi, da vàng hoặc xám, đi đứng thờ ơ âm-âm, mi mắt chập chờn như buồn ngủ, ăn không ngon, ngủ không yên ; Người bị lâu năm còn đầy dạ bụng, sắc mặt vàng.

Phương thuốc Phạm-phòng này là một phương rất kinh nghiệm chữa nghìn người không sai một, không những chữa khỏi bệnh phạm-phòng mà chữa được cả bệnh đau dạ dày, đầy hơi, khí thống, cảm nhiễm lam-sơn trường khi thấp khi xung tằm đều khỏi cả. Thực là một thứ thuốc gia truyền hay nhất trong các phương thuốc chữa bệnh phạm phòng. Giá 6p.50

Nhà thuốc Lê-huy-Phách đã làm những sách thuốc có giá trị để tặng quốc dân.

Ở gần mời lại lấy. Ở xa gửi 0\$03 tem hoặc hỏi xin ở các nhà đại lý.

1) HAI BỘ MÁY SINH DỤC. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông. Có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

2) PHÒNG TÌNH CẦN BỆNH. — Nói rõ những bệnh phong-tình, cách phòng bệnh, cách dùng thuốc. Có chụp ảnh các hình vi-trùng những bệnh ấy.

3) BỆNH NGUYÊN. — Nói rõ căn nguyên các chứng bệnh ? vì đâu mà có ? cách phòng bệnh ? cách uống thuốc ? công dụng các thứ thuốc.

CÁC NHÀ ĐẠI-LÝ :

Haiphong : Nam-Tân, 100 Bonnal, Hải-duong : Phú-văn, N° 3 Paul Doumer. Namdinh : Việt-Long 28 Rue Champeaux. Thái-binh : Minh-Đức, 97 Jules Piquet. Lạng-sơn : Lý-xuân-Quý, 10bis Rue du Sel. Hongay : Hoàng - đình - Quý, N° 5 Rue des Théâtres. Ninh-binh : Tịch-Trí : 41 Rue du Marché. Vinh : Sinh-Huy, 59, Phố Ga. Huế : Văn-hòa 29 Paul Doumer. Tuy - hòa : Nguyễn - xuân - Thiều. Quy - nhơn : Trần-văn-Thăng Avenue Khải - Định. Nha-trang : Nguyễn-đình-Tuyên, tailleur Tonkinois. Saigon : Dương-thị-Khuyến 109, Rue d'Espagne. Vientiane : Phạm-thị-Lộc, Rue Tafforin.

Thiên-Vương không ngờ đâu một đứa nhi-nữ bé oắt mà lại có cái bản-lĩnh phi-thường đến thế, nên không kịp đề phòng. Thình lình bị ngay cái đá trời giáng ấy, bất giác Đại-Vương rú lên một tiếng, lạng cá người đi suýt ngã! Lão-đào chưa đứng lại được thì lại bị luôn một cái đá nữa vào cạnh sườn. Giá vào người khác, thì chỉ một cái đá ấy cũng đủ mất mạng, song vì Đại-vương béo lớn quá sức, nên chỉ bị trọng thương mà thôi. Quyên thăm hiểu rằng đối với một người dũng mạnh gấp mười mình, tất phải thừa thê đánh rập luôn đi, thì mới mong thủ thắng được.

Hỡi vậy nên liền sau khi đá trúng cái thứ nhì rồi, Quyên thấy đã có cơ thắng thê, liền nhẩy luôn vào định đánh một miếng rõ hiểm, là làm cho lòi mắt kẻ thù ra, để mình mau chóng đem được Lục-Châu thoát ra ngoài. Vì sợ chậm trễ bên địch có viện binh đổ tới thì nguy mất. Vì quá nóng nảy, hóa ra sơ ý đề phòng, đến cho Thiên-Vương đâm trúng được một đấm vào sườn! Chỉ một cái đấm ấy, đủ khiến cho ai phải vô cùng oán hối, nghìn vạn thương tâm!...

Số là khi nhẩy tới, vì quá khinh thường bên địch nên nâng dùng cả hai tay, mà thụi trúng vào giữa mắt Thiên-Vương. Trong cái giây phút đáng lẽ phải gio tay lên đỡ mặt thì Thiên - Vương lại không đỡ! Lại thừa cơ bên địch hở miếng, mà đấm thẳng vào sườn. Thành thử một bên thì lòi hẳn mắt một bên thì bại một bên sườn!

Quyên tuy bị thương, nhưng vì máu đương băng vẫn cử - động được như thường. Thừa lúc Thiên-Vương ngã ra, liền ôm Lục-Châu vượt tường chạy thẳng!...

Vừa ra khỏi vương - phủ được vài dặm, thình lình thấy hai người đón đường. Tướng là kẻ thù, tề ra là vợ chồng Lương-Sinh!

Quyên kinh-ngạc gắt rằng :

— Ai cho công-tử được mạo-hiểm ra đây? Nhỡ lọt vào tai mắt thám-tử, thì làm thế nào? Nếu nhỡ ra lại sa vào vòng pháp-luật thì chả còn ai cứu nữa đâu? Vì thiếp...

Quyên bỗng ngừng lại, rồi đổi giọng, nói thật nhanh :

— Thôi, công việc của tôi đến đây là xong, mà nghĩa-vụ của tôi cũng đến đây là hết. Một lời khuyên nhủ cuối cùng, là ngay sớm mai hai bác phải thuê thuyền lánh về Giang-Nam ngay đi. Náu hình ở quê hương một độ, chờ cái án này tiêu đi sẽ hay. Con Lục - cháu vì quá khiếp sợ nên hóa mê man, sáng mai nó tỉnh lại sẽ kể lại sự tình cho hai bác biết. Thôi, xin kính chúc hai bác được vạn sự bình-an. Kể bác-phận này từ đây xin trăm năm vĩnh-biệt ..

Lương và Hồng cùng kinh hãi choáng hồn, chưa kịp cất lời thưa lại, thì Quyên đã chạy vụt đi xa đến mấy chục bước rồi.

Sinh hoảng - hốt vừa chạy theo vừa kêu gọi chiu lên rằng :

— Trời ơi ! ân nhân của tôi ơi ! hãy đứng lại ! hãy đứng lại ! cho tôi nói một câu đã !

Quyên thấy Sinh cứ chạy kêu gọi thảm thiết bất đắc dĩ phải đứng lại mắng rằng :

— Sao công-tử lời thôi thê ? việc công-tử chu toàn rồi, bây giờ phải để tôi làm việc tôi chứ. Nếu bảo muốn báo ân tôi thì duy chỉ có một cách, nghĩa là phải lập tức quay về làm đúng theo lời tôi vừa dặn, và nhất thiết không được hỏi lại tôi lời nào ... đó chính là cách báo ơn đáng quý nhất đó. Nếu trái lại thì tôi sẽ lấy tư cách kẻ-thù mà sử chí với công-tử ngay lập tức.

Lời nói nghiêm-lệ sát-phạt như tiếng sét lủa, khiến người nghe phải ghê dợn như tên tù đứng nghe lời cáo tội của quan tòa. Sinh rất lấy làm kinh-dị, kịp khi nhìn vào mặt nàng, càng thêm kinh dị hơn nữa.

Thầy xác mặt nàng tái xanh như lá, và tiều tụy bơ-phờ khác hẳn mọi ngày, hai mắt mở thật to, nửa như bàng-hoàng, nửa như dọa nạt, nhưng con người lại lơ-dờ đục vẩn, như mắt kẻ đã mất hồn...

Thầy vậy, Sinh cảm lòng không đậu, liền níu chặt lấy áo nàng, chưa kịp mở miệng nói mà hai hàng thảm-lệ đã là chã tuôn rơi :

— Trời ơi ! nông nổi vì đâu ? mà cô-nương lại thốt - nhiên cự-tuyệt chúng tôi thì trước kia cứu-vớt mà làm gì ? thà bị chết dưới lưỡi gươm đao, còn hơn sống mà bị ân-nhân khinh-bĩ ruồng rẫy như thế này !

Quyên dên đây, không thể cầm nổi nước mắt được nữa, bỗng bùng mặt nước nở vừa khóc vừa nói :

— Công-tử đừng nói thế ! Thiếp không bao giờ quên được công-tử đâu, dù có muốn rập tắt nỗi lòng cũng không thể được, hình-ảnh...

Nhưng mà thôi, công-tử ơi cõi thế gian toàn là cảnh khổ, kiếp phù-sinh như giấc chiêm-bao ! trăm nghìn việc rồi cũng là tiêu ma tan nát hết !!!

Sinh tha-thiết nói :

— Nếu không định ruồng rẫy chúng tôi thì có sao cô - nương lại nói câu trăm năm vĩnh biệt » ?

Quyên ngậm ngùi nói :

— Câu ấy tuy ngẫu nhiên mà có lẽ đúng đó ! Thiếp phải phát-lộ ra câu ấy, thật đã đứt ruột đứt gan ! Chính vì không nở giấu chàng, mà phải nói thực đó.

— Tại làm sao thế ? hử cô-nương ?

— Tại rằng thiếp sắp phải đi xa, thưa chàng !

— Xa ư ?... xa... là tận đâu kia ?

Quyên dương to cặp mắt mơ-mộng vờ-vờ nhìn trời mà rằng :

Xa lắm... xa lơ !... xa cùng... xa kiệt !... không thể nói ra được !, mà chàng cũng không thể tưởng-tượng tới được !

Lương kinh-ngạc nhìn thẳng vào mặt Quyên, sùng sốt hỏi :

— Trời ơi, đến thế kia ư ? vậy thì đến bao giờ cô-nương mới về ?

Quyên cười lạt, thở giải, nói một giọng khe khẽ :

— Còn mong gì về được nữa !... (Bỗng lại nói to) : về ư ? Có lẽ lâu lắm... lâu lắm !

Ánh trăng khuya đã bay bổng lưng trời, ngân quang rọi chiếu vào khuôn mặt nàng, hiện ra mọi vẻ xanh sao tiều - tụy. Sinh nhận được hết. Thấy Quyên cứ đẩy-dẩy chực từ biệt, chàng không biết làm thế nào. Bèn khấn-khoản van nài Quyên cho phép chàng được gặp mặt lần nữa, rồi muốn đi đâu hãy đi. Quyên bỗng nắm lấy tay chàng nâng lên miệng khẽ hôn một cách rất chân-trọng âu-yếm rồi ngọt ngào nói rằng :

— Nếu vậy thì, đúng 7 hôm nữa, chàng đến nhà thiếp thì sẽ được gặp... gặp nhau một lần cuối cùng !... Thôi chàng trở lại, thiếp xin biệt già.

Tiếng nàng dun dun như muốn đình khốc, không đợi Lương chờ ào lại, nàng ù té chạy biên

Khiến cho Lương bàng-khuâng ngờ ngác, đứng sững trở mắt nhìn theo như người mất hồn... Mãi tới khi Hồng đến vỗ vai mới rất mình tỉnh lại.

Con Lục-Châu khi đó cũng đã hơi tỉnh, Lương, Hồng bèn dìu nó về chỗ ngủ, chưa chạy được nó hoàn hồn thì trời vừa sáng...

Không dám trái lời giận của Quyên, ngay chiều hôm ấy, bọn Lương ba người bèn thuê một chiếc thuyền lớn, thuận giòng về thẳng Giang-Nam. . .

Ba người cứ luôn luôn bàn tán về Quyên, ai nấy đều băn-khoăn áy náy không thể đoán được tại sao mà nàng có cái thái-độ ly-kỳ bí-mật như thế. Ai nấy đều vắn-vơ cảm nhớ, không thiết cười nói chuyện gì nữa.

Riêng Lương càng nặng tình cảm nhớ, suốt ngày nét mặt cứ dàu dàu ủ dột như dừa. . . Chàng biết rằng Quyên quá nặng lòng luyến-ái chàng ; cứ suy nét mặt nàng, có vẻ ủ-ê thất-vọng ngay từ khi biết rằng chàng đã có người yêu. Lại nghiệm khi lâm - biệt, nàng quên cả lễ-độ, nghiệm nhiên cầm lấy tay chàng mà hôn, . . . lại để cho hai giọt lệ chong veo nhỏ xuống bàn tay. . . đủ biết nàng không nén nổi tấm lòng cảm-luyến. . . Nhưng cơ sao nàng lại bỏ quê-hương mà đi ? mà đi xa là đi tận chân trời góc biển

nào? và quái-dị hơn nữa là nhan sắc nàng, có sao lại thốt-nhiên biến cải một cách lạ-lùng như thế?

Mấy vấn đề ấy cứ luôn luôn quay cuồng trong óc Lương, bất chàng phải vẩn vơ tư lự hoài, mà vẫn không sao giải quyết nổi!...

Thuyền về tới bến, chàng đưa vợ mới vào bãi yết cha mẹ họ hàng. Ai nấy đều mừng rỡ khôn xiết.

Cái việc chàng bị ngược hình cũng là mọi công việc cách mệnh... ở nhà tiết nhiên không một ai biết gì cả.

Về nhà được hai hôm, nhớ đến lời hẹn của Quyên chàng bèn xin phép mẹ cha lên Hàng - Châu thăm nàng. Song thân chàng nhất định không cho đi, bảo rằng biệt ly mấy năm trời, bây giờ mới về, ít ra cũng phải ở luôn nhà mấy tháng rồi đi đâu mới được đi. Hồng cũng hết sức khuyên chàng nên ăn náu một độ, để nghe ngóng xem án tình ra sao sẽ hay. Lương cho là phải. Rồi từ đó, phần vui vầy dưới gối thông huyền, phần quẩn quít mên yêu vợ mới nên cái hình ảnh Quyên hóa phai nhạt dần dần, chỉ hình thoảng sự nhớ đến một lát, rồi lại bị sự vui vẻ sỏa mờ ngay đi. Thôi bậc tình của Lương cố nhiên đáng trách đến như cô cháu Hồng lại đáng trách hơn! Chỉ vì Hồng thấy nhan sắc Quyên có vẻ thanh tân sắc sảo hơn mình, tự nhiên sinh lòng ghen ghét, mặc dầu Quyên là ân-nhân cứu mệnh cho cả một gia-đình nàng, cũng vì cái lòng ghen ghét tiểu-nhân của Hồng mà sỏa nhòa đi hết cả!

Bỗng một đêm kia, Hồng chợt thức dậy, chợt thấy dưới ánh đèn sáng trước bàn, một người đang gục đầu vào đầu bàn mà khóc nức khóc nở! Hồng ngạc nhiên ngồi dậy, nhận ra người ngồi khóc đó chính là si h, nàng kinh ngạc hỏi tủi cực nỗi gì mà canh khuya khóc thương đau đớn như vậy?

Sinh đưa một tờ báo ra mà rằng:

— « Thấy trong báo có bài « ai-điều mấy sinh viên bị chết oan » mà bỗng xúc cảm đến cái đời tôi! biết bao lần bị nguy khôn, thập tử nhất sinh! Nếu không nhờ được Quyên-nương cứu vớt thì...

ôi thôi... nửa đời đứt đoạn, xuôi vàng thiên cổ hàm oan! chứ còn đâu có ngày nay nữa! ... Vậy mà nay khỏi vòng cong đuôi, chẳng được một lời đoái hoài đến người đã vì mình mà mấy phen sả thân cứu mệnh! Dù Quyên-nương là bực hào-hiệp anh-hùng, không thêm nghĩ đến sự ơn đền nghĩa trả, nhưng.. tôi tự hổ mình tôi, cũng đội tiêng tu mi! cũ g tự phụ là học thức! mà... ăn cháo vớt bát! uống nước quên nguồn! ... đòi với lương tâm, thật bạc đen qua loài chó lợn!!! Than ôi! như thê thì sông mà làm chi? sông mà cứ bị lương tâm cản đứt dây vô, thiết tha kêu gọi... thì tôi thê nào mà kham cho nổi! ... Chẳng thà cứ chịu kiếp âm quỷ không đâu, đừng phải hàm ân đội đức, có khi lại còn đỡ ể ám đau thương! ...

Nói đến đây, bỗng lại rung rung hai hàng nước mắt, thồn thức một cách thiết tha thống khổ, tưởng đến hoa đèn cũng phải cảm động mà đương sáng sửa bỗng hóa thắm đậm lu mờ! ...

Trong những lời oán hối nồng nàn ấy, Hồng biểu rằng có ngu cái ý oán-trách mỉa mai, oán-trách một cách xâu-xa thấm thía... Vì chính nàng cũng tự biết phạm tội bội-nghĩa vong ơn: lại thường cản-trở chàng, mỗi khi chàng dả-động đến tình thương nhớ Quyên... Nay nghe mỗi lời chàng tự trách, khác nào mỗi nhát dao nhể vào gan ruột nàng, bất giác nàng cũng ối-hối cảm-động, cái tình-trạng Quyên cứu mình thoát nạn khi xưa thê nào, bỗng lại lán-lăn hiện ra trong cặp mắt mơ-mộng của nàng, khiến nàng vừa tủi-thẹn vừa cảm-khích. Ngồi ngáy mặt chêt điếng đi một hồi, hai hàng nước mắt không biết từ đâu bỗng tuôn rơi lã chã... Nàng tự thú tội mình đã chót hẹp lượng nghĩ sai mà hóa ra con người bội bạc. Nàng năn-ni xin lỗi Sinh, và thú-dục Sinh sớm mai nên đi thăm Quyên, dù mưa bão cũng phải đi ngay, đề trước là tạ tội với ân-nương, sau là được biết hoàn cảnh nương từ giờ ra sao mà liệu bề báo đền ơn nghĩa...

Sinh thở giải một vè nảo nùng mà rằng:

— Giờ mới nghĩ đến sự báo đáp thì muộn quá mất rồi! còn mong gì gặp được nàng nữa! ...

— Sao vậy?

— Sao vậy à ? phu-nhân hỏi kỹ lưỡng thì tự-khắc sẽ tìm thấy câu trả lời ! . . .

Hồi hận một lát, rồi cái lòng ghen tuông ích-kỷ ở đâu lại nổi lên, chiếm lấy tâm chí nàng. Nàng không nhớ gì đến ơn huệ nữa, chỉ biết oán - giận chồng có bụng tây riêng : sao đã có vợ rồi còn được để tâm đến Quyên ! Cứ như ý Hồng thì dù công nghiệp của Quyên to-tát đến đâu mặc dầu, chàng cũng không có quyền được nhắc nhỡm tới mới phải (!)

Thấy tư-cách của Hồng hẹp hòi như vậy, Sinh càng thêm nhớ đến Quyên. Bản tâm chàng đã bàn với Quyên : muốn cưới được Hồng để có người thay mặt chàng hầu hạ song thân, để cho yên được tắc lòng báo hiếu. Nhiên hậu chàng sẽ lại cùng Quyên theo đuổi cách-mạnh đến kỳ cùng . . .

Trước kia Quyên cũng bằng lòng như thế, nhưng sau khi cứu Lục-châu không hiểu sao : Quyên bỗng thành-linh đổi hẳn thái-độ : không bằng lòng cho chàng được gặp mặt nữa. Khiến cho chàng sinh ngã lòng nản chí, ở lý nhà hàng tháng, không nhìn gì đến đảng phái nữa.

Chợt một ngày kia, Sinh bỗng được tin. Thái-Tùng-Phá (Thái-Ngạc) đã thoát-ly khỏi vòng kiềm-tỏa của họ Viên, lên về Vân nam tiếp-tục các công việc của Hoàng-nguyên. Sứ đã bỏ dở, mà đại khởi quân Vân-nam, đánh lại họ Viên rất dữ.

Thấy cách-đảng lại phục-hưng. Lương-Sinh bỗng lại phấn khởi cái chí bồng-tang, quyết sẽ cùng Quyên lại đến Diên - Xuyên đầu quân như lần trước

Bỗng lại tiếp được một tin của Hồng-linh nói rằng, cách-quân đã đại thắng mấy trận lớn, nay đương tràn khu đại tiện vào cả hai mặt Quế - Việt và Diêm - Xuyên . . . và thúc dục Sinh và Quyên nên mau mau lại tới đầu quân để cùng hy-sinh báo-quốc.

Sinh kinh ngạc nghĩ thầm : Quyên nói đi xa, không cho ta biết địa chỉ đã dành, cứ sao đối với nữ-sĩ Hồng-Linh hai người thật là tâm đầu ý hợp, có thể nói được rằng con chấy cắn đôi . . . Vậy

mà, nay Hồng-Linh lại hỏi ta như thế thì không hiểu là Quyên đi phương nào ?

Sinh đoán quyết là Quyên đi khỏi nhà đã từ mấy tuần lễ nay rồi. Vì trong năm tuần lễ nay chàng viết cho Quyên cả thảy 6 lá thư dài, lời lẽ thật là n-ly thối-kiến, tưởng đèn bụt đá cũng phải động lòng . . . Vậy mà thương ôi, tin đi thì có, tin về thì không ! mỗi lần gửi thư là mỗi lần thất vọng chẳng nhận được một lời một chữ nào của Quyên cả,

Phần quyết tâm hy-sinh cho nước, phần nóng muốn biết tin tức của Quyên, chàng bèn quyết chí bỏ nhà ra đi phen nữa. Sợ người nhà cản trở, chàng bèn viết một bức thư dài để lại cho Hồng, nhờ nàng thay mặt chàng mà thần-hồn phụng dưỡng họ cha yếu mẹ già . . . Rồi, không đợi trời sáng, chàng thu xếp mấy thứ cần dùng xếp vào một va-ly con . . . đồng hồ vừa điểm canh tư, chàng liền nhảy lên chiếc xe đạp, lên lên bỏ nhà đi thẳng.

Đi tới đoạn đường chia hai ngã đông tây, chàng bỗng phân vân khó nghĩ : nếu muốn tới quân doanh Thái-Ngạc tất phải rẽ về phía tây ; nhưng chàng lại muốn tạt vào nhà Quyên để hỏi thăm xem có tin tức gì không ? mà nhà nàng lại ở phía đông, dọc theo con đường đi Tô-Hàng...

Mặc dầu việc quân khẩn cấp, Sinh cũng quyết rẽ về phía đông đã, vì đối với tâm-tưởng chàng khi đó, cho rằng : việc Quyên còn trọng đại, còn khẩn cấp bằng mười việc quân việc nước kia !...

Khi gần tới nhà Quyên tâm hồn chàng tự nhiên thấy thấp thỏm nôn-nao : vừa mừng sắp được thấy cố-nhân, vừa sợ không biết nàng có còn ở đó nữa không ? Chỉ sợ nàng thực hành lời hứa mà cánh hồng bay tới phương xa rồi thì . . . thì sao ? nghĩ đến đây tự thấy rùng mình ghê dợn . . . phải vội nghĩ ngợi lần sang chuyện khác...

Đi gần tới cổng, bỗng thấy máy mắt luôn mây cái, lại thấy

trên ngọn cây gạo hai con qua khoang cử dõ vào chàng mà kêu « òa ! òa ! ». Chàng cau mày nghĩ thầm :

« Sao lại lắm điều gở thê này ? » tuy rằng xưa nay chàng không hay tin nhảm.

Vào trong cổng, thấy cảnh vật vẫn y nhiên như cũ, song từ con mắt chàng trông thấy lạnh người, phải đứng dừng lại nghe ngóng, thấy trước nhà tiếng chim sẻ kêu ran, họa với tiếng trống ngực chàng thùm-thụp nghe rất rõ. Chàng nghĩ bụng : có khi nhà bỏ hoang thật chăng ? Chứ nếu có người ở, thì sao chim sẻ lại kéo đến đây trước cửa thế này ? Đàn chim trông thấy chàng vẫn ngạo nghễ hót già, lại nháy nhót bay liệng, như chế nhạo mỉa mai con người bạc nghĩa thật tình thất tín !.. Mặt mũi chàng đương bừng-bừng nóng ran, bỗng thấy con chó vàng chạy ra sủa mấy tiếng, rồi quắp đuôi chạy vào báo tin, khiến cho chàng mừng rỡ như cuồng, Khẽ reo lên rằng :

— Đích nàng có nhà rồi ! vì con « Bông » chính là vật tùy thân yêu quý của nàng đó !

Con chó vừa vào một lát, quả nhiên có tiếng giấy lẹp-sep bước ra, càng làm cho chàng hơi lòng chắc dạ...

Cánh cửa sịch mở, một cái hình người hiện ra, chàng sức trông thấy, bất giác kinh-hãi nẩy người, bao nhiêu hy-vọng trong lòng, đến đây là hoàn-toàn tiêu tán hết !..

Cái người đó, nào phải ai đâu ? chính là... Độc-giả thù đoán xem là ai ? về phần thuật-giả đến đây, bất giác cũng tê-tái can-tràng ; ngọn bút thương tâm bỗng thấy ngập ngừng không muốn viết nữa ! ..

Người mở cửa bước ra đó, chính là mẫu-thân nàng đó. Nhưng sở dĩ Sinh phải hoàn toàn thất-vọng là vì thấy trên nét mặt vô vàng khô héo, lại đóng khung bằng chiếc khăn tang !

Bà cụ vừa trông thấy Sinh, liền giơ cao hai tay, reo lên một tiếng vui mừng, vốn vã hỏi :

— Trời ơi ! có phải cậu Lương-Sinh mong nhớ của già đây không ? Thấy Sinh gật đầu chạy tới, bà lão bỗng bùng mắt khóc òa :

— Ối cậu Lương ơi, sao bây giờ cậu mới đến, thì còn lấy lại làm sao được nữa, hừ trời ? ...Hồi Tổ-Quyên con ơi, cậu Lương đã đến đây, mà con nỡ bỏ cậu, bỏ mẹ mà đi đâu cho dành hồi con ? .. Xuôi vàng con có thâu cho chẳng, bấy lâu nỡ bỏ mẹ già nhà vắng, lánh đi gởi đất nằm sương, nghĩa chua xót lòng mẹ lắm, con ơi !

Ngoảnh lại thấy Sinh đương nằm lăn mặt đất mà rầy rụa kêu khóc cực kỳ bi thảm, rồi chàng như điên như rồ, hai tay cứ bới cào mặt đất, hình như muốn vạch toang lớp đất giầy ngăn cách, để được trông thấy hình ảnh người yêu ! ... Thấy chàng vật vã mê man, sợ quá thương, chàng liền đập đầu tự-tử chẳng ? bà cụ vừa toan khuyên giải thì quả nhiên chàng phẫn chí đập đầu vào cột thật ! máu me đầm dìa mặt mũi, rồi chàng ngất lịm hẳn đi ... Khiến cho bà già luống cuống, phải vục chàng vào trong nhà chữa chạy hồi lâu mới tỉnh ...

Trông lên linh-sàng thấy khói hương nghi ngút, đèn nến hắt hiu, khiến cho chàng lại càng khơi bề khổ, như gợn mạch sâu, hai hàng thâm lệ cứ rào rào tuôn rơi tầm tã. Chàng sụp xuống trước linh-vị vừa lễ vừa khóc thương kẻ-lẻ, cực kỳ thống-thiết, khiến cho bà già cũng phải mũi lòng khóc theo ... Cái tình cảnh sâu thâm thâm-lương thật không biết thế nào nói siết ...

Mệt quá, chàng ngủ thiếp đi một giấc thẳng, mãi đến quá nửa đêm mới thức tỉnh, choàng ngồi trở dậy, bàng khuâng không biết rằng mình ở địa-phủ hay dương-gian ? Dần dần nhớ ra, chàng thấy khát nước như cào mới bước lại giường-thờ lấy bát nước 'hải uông. Trông lên linh-vị thấy bức ảnh nàng, chàng vội lấy xuống xem. Thấy nàng ngồi đang chăm chăm, hai mắt cứ dăm-dăm nhìn lại chàng, nhiều khi thấy môi nàng mấp máy như muốn nói với chàng cái gì rồi lại thôi. Thấy chàng gọi đến tên, đầu nàng như thấy khẽ gật, và hai mắt bỗng thấy long lanh sáng quắc, tỏ ý rất băn khoăn về sự chàng đến thăm ...

— Nàng chết thật rồi ư ? sao nàng không chờ tôi với ?

Sinh ngáy mắt nhìn vào ảnh, hỏi thê. Bỗng có tiếng trả lời :

— Cũng cố gắng đợi chờ chứ ? Nhưng số trời bất đoan mệnh biết làm thế nào ?

Sinh tưởng nàng nói được, mừng rú lên. Sực có người vỗ vai, phá tan mất cái phút mơ mộng vàng ngọc của chàng, té ra câu trả lời ấy là lời bà cụ, đã đứng ở sau lưng chàng từ lúc nào ! . .

Sau khi nề lời bà cụ ép nài, chàng ăn được bát cháo gà nóng, tâm-thần mới thấy khoan khoái dễ chịu.

Chàng mới kể nê sự mang ơn nàng, và hỏi nàng mệnh một từ bao giờ ? cũng tại chứng bệnh gì mà tạ thê ?

Bà cụ quắc mắt nhìn chăm-chấp vào mặt chàng mà tha-thiết nói một giọng như day nghiền :

— Sao... à ? Chính vì việc cậu mà con tôi thiệt-mạng đó !

— Ủa ! . .

— Thật thế đó. Song đó là việc bồn phận, tôi không trách gì. Chỉ riêng trách cái tội thất tín của cậu, khiến cho con già hết sức trông chờ, đến nỗi ngắc ngư mãi không chết được cho đành. Mãi đến phút thở cuối cùng, mà nó còn gọi được tên cậu hai ba lần rồi mới tắt nghỉ . . .

Đó ! cậu nghĩ thế đã cảm-cảnh hay chưa ? . . .

Sinh bỗng rạo rạt nước mắt mà rằng :

— Nêu vậy thì tội chúng con không thể nào còn mong chuộc lại được nữa !

— Cậu đừng nên khóc nữa, có hồi thì việc cũng đã lỡ rồi. Lặng yên, già nói cho mà nghe :

Số là khi trả ơn cậu lần thứ ba.

— Chúng con chịu ơn thì có, chứ sao lại gọi là « trả ơn » ! ..

— Thì... « làm ơn » cũng được. Lần cuối cùng, tức là lần cứu con Lục-Châu ấy, em nó sơ ý bị Thiết-tý thiên - Vương đâm

trúng vào sườn, đâm mạnh đến nỗi bại cả một bên sườn, mà có khi rập cả lá-lách nữa ! Nền ngay từ hôm sau, em nó bắt đầu bị chứng bí tiểu tiện, chỗ bị đâm ngày càng tím bầm và sưng to mãi lên ; qua ngày thứ tư thì bắt đầu khạc ra huyết.

Tới ngày thứ sáu thì bệnh phát lên kịch liệt quá Em nó biết rằng giờ chết đã đến nơi rồi. Nền mới gọi già vào mà nói hết đầu đuôi cho nghe. Lại thú thật rằng đã trót nặng lòng luyến-ái cậu, vì hăn không ngờ cậu lại có người yêu trước rồi. Đó lại là cái tội của cậu đã ngấm reo cái mầm tình-ái cho nó, chớ nếu cậu đã biết không thể lây nhau được, mà dẹp ngay ái-tình đi từ lúc mầm-mông, thì đâu đến nỗi giết oan một đời con tôi như thế ! Tuy vậy mà con tôi nó rất có lượng, dù biết phải ôm khối tình tuyệt vọng rồi, mà nó vẫn cứ ngấm-ngấm kính yêu cậu, vẫn cứ tận tâm giúp đỡ cậu, cứu giúp vợ cậu, tức là người đã cướp mất hạnh-phúc của hăn ! .. Nó biết cậu cũng nặng lòng thương nó, nên nó mới hẹn 7 ngày nữa sẽ gặp cậu một lần cuối cùng. Hẹn thê, là vì nó đã biết trước rằng không thể sống nổi với vết thương quá trọng ấy.

Sống được tới ngày thứ 7, xem ra nó có ý hă lòng đôi chút, vì nó sẽ hi-vọng được trông mặt cậu một lần nữa, trước khi vĩnh-biệt nhân-gian. Bụng nó đã sưng to, sự hô-hấp xem ra ỷ-ạch khó khăn lắm. Chân tay cũng đã liệt nhược không tự cử động được nữa. Duy có cặp mắt vẫn tươi tỉnh, vì có hy-vọng gặp người yêu, nên nhiệt-hỏa bốc lên trông vẫn long lanh sáng quắc. Tội nghiệp thay đôi mắt xinh-đẹp như thê mà bây giờ đã thối nát ra bùn ra đất mất rồi ! ..

Thấy bà già sụt-sùi chực khóc, Sinh vội thúc dục :

— Cụ nói nốt đi ! Con van cụ nói mau nốt cho con được nghe nhờ . . .

Thế rồi, nó cứ hỏi t ăm đồng hồ luôn, mỗi khi hỏi lại nhắc rằng : « Lương công tử bị ngăn trở gì mà mãi đến giờ chưa

thấy tới ? » Một lát nó lại bắt giã ra cửa ngóng, nhưng ngóng hoài ngóng bủy, mà nào có thấy lăm rạng gì đâu ! Hồi 2 giờ chiều nó bắt giã thử cầu chầu xem có thấy đau nữa không ? Bỗng thấy Ló thở phào một hơi, mà na nham nói :

— Thôi, chắc công-tử vô tình sai ước rồi ! giờ mà còn chưa đến thì .. đành thôi vậy thôi... còn mong gì được gặp nữa !

Nói đoạn, hần nhẩn nghiêng hai mắt lại, nước mắt bỗng tuôn rơi ướt đầm hai má. Nó bắt giã ghé gần lại nó, nó cố gắng một cách khó khăn, mới nhắc được tay lên, từ từ ôm lấy cổ giã, mà nức nở nói :

— Mẹ ơi, mẹ tha tội bất hiếu cho con. Con phải bỏ mẹ mà đi thế này, tự lòng con thực cũng đang cay chua sót quá lắm ! Nhưng, trời không cho sông, sức con cưỡng lại được thê nào ! Mẹ ơi, tuy bây lâu cửa nhà hiu quạnh nhưng ra vào còn có mẹ có con. Từ nay thì . . . mẹ đành phải sống trơ-trụi trên trần thế, mà khôn khổ thân con, cũng sắp sửa phải lìa mẹ mà làm con ma bơ-vơ trôi nổi dưới hoàng tuyền ! . . .

Mẹ ơi, sự chết con chắc nó sẽ ghê gớm lắm, ghê gớm đến nỗi con không dám nghĩ tới cùng . . . Thê nhưng sống ở cái đời . . . : cái đời bội-bạc bất-nhơn này, thì . . . thì . . . cũng . . .

Nói đến đây bỗng phát cơn nấc, rồi cứ nấc mãi cho tới khi tắt ngấm. Tội nghiệp khi thở hắt ra, hai mắt nó cứ mở to nhìn giã trắng trẻo, hình như cố cưỡng với thần chết, mà không sao cưỡng nổi.

Than ôi ! thương thay ! Tổ-Quyên nàng hỡi, kể chép chuyện đến đây, tự thấy tâm can nao động giọt lệ dồi dào, ái ngại thay cho má hồng phận bạc ! . . .

HẾT

NÊN ĐỌC :

Giang - Nam Kiêm - Hiệp

là một bộ truyện hay nhất của Đông-Quang dịch thuật).

Một cách giản tiện khiên cho những người xem truyện được nhớ lâu

Những người không có bệnh ở tim ở óc, thì bất cứ một chuyện gì đã đề ý tới đều nhớ mãi không bao giờ quên, nhất là tên các xứ sở trong những truyện « trường thiên đại hải » cũng đều nhớ được cả. Trái lại những người có bệnh ở nơi đó thì xem truyện này quên truyện khác, không bao giờ kể được chuyện mình đã xem một cách rành-mạch cho người khác nghe.

Nhờ khoa học nhà thuốc THƯỢNG-ĐỨC vừa phát minh một thứ thuốc gọi là BỒ - TÂM, bán giá đặc biệt 0p 50 một hộp. Mỗi hộp dùng được 5 hôm. Những người nào có các chứng hay quên chỉ dùng hai hộp là được vừa ý.

Thuốc này còn trị được các chứng vì tâm não sinh ra như nóng lòng sốt ruột, đêm ngủ hay rứt mình, mơ mộng. Quả tim đập mạnh trong người thường bàng-hoàng mê tỉnh. Nhất là trí óc hay quên và hơi sức cảm một sự gì thì trong người thấy khác như buồn rầu không muốn làm ăn gì và nhất là « chông ngực » lại khiến cho người ta sức động bồi hồi. . .

Như thế dùng BỒ-TÂM sau không những khỏi còn thêm trí khôn, sinh trí nhớ . . . Các cô các cậu khi nghỉ hè, các ông bà khi làm việc bằng trí óc nhiều nên dùng thêm rất hay.

Tổng phát hành: THƯỢNG-ĐỨC

15 Phố Nhà Chung (Mission) Hanoi

ĐẠI LÝ . — Haiphong VÂN-TÂN 8 hàng Kênh — Nam-dinh VIỆT-
LONG 28 Champeaux và 225 Maréchal Foch — Vinh SINH KUY 59
Maréchal Foch — Faifo PHÁT THẮNG 225 Rue pont Japonais — Nha
trang NGUYỄN ĐÌNH TUYÊN Tailleur Tonkinois — Uông bí MAI
VĂN-LAN 33 Rue Vernaz — HONGAY HOÀNG-QUÝ 5 Rue théâtre —
Cam pha Port TRẦN LUÂN ĐỒN Dépôt Journaux — Tuyên quang
NGUYỄN HỮU DZU 44 Rue des Mandarins — Lạng sơn LY XUÂN
QUY 10 Rue du Sel — Việt tri — TẠ ĐÌNH KHƯƠNG Rue Việt Lợi —
Bắc ninh VĨNH SINH 164 Rue Tiên An — Sơn tây PHÚ LƯƠNG —
Rue Courbet — Hai dương PHÚ VĂN 3 Paul Bert — Ninh bình ÍCH
TRÍ 41 Rne Marché — Tuy Hòa THANH TÂM Rue du Phủ — Sông
cầu Mme TRẦN ĐÌNH LONG Village Long bình — Saigon TRẦN
NGUYÊN CÁT 81 Boul Charner — Pnom Penh TRẦN BA (VIỆT KIỀU)
59 Rue Dela porte.

Imp. Lê-Cường — Hanoi

certifié exact 1800 Ex!
Hanoi le 23-7-36
Léonore